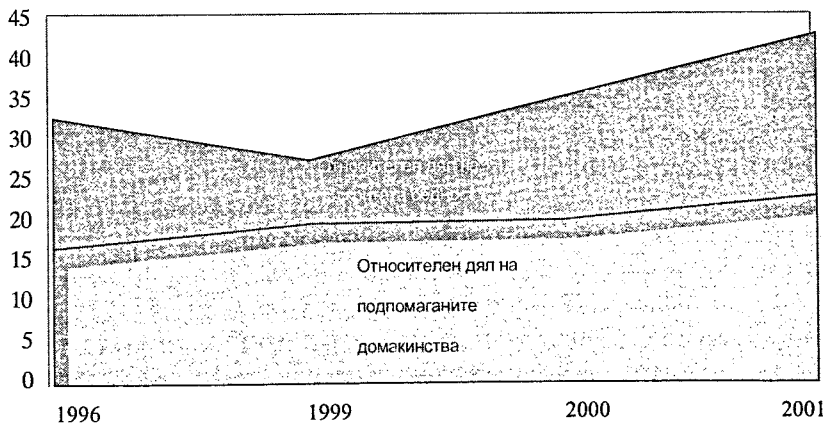

ална работа при всеки конкретен случай, координиране на усилията на различни организации, църковни общности, доброволни сдружения и др.

Независимо от изложената нова философия за подпомагане на хората в неравностойно положение, самата практика и бедността на държавата не създават адекватни условия за приложението ѝ в реалния живот. Аргументи за този извод са фактите. Постоянно се увеличава контингентът на нуждаещите се от социално подпомагане, а реално подпомогнатите като относителен дял спрямо нуждаещите се намаляват през последните две години. Социалното подпомагане е в перманентен дефицит и не може да преодолее недостатъка си да изплаща помощите със закъснение - 34% от изплатените през 2000 г. суми са за придобити права в минало време. Забавянето на плащанията (понякога с месеци) се дължи на хроничния недостиг на средства в бюджетите на общините.

Липсата на достатъчно финансови средства води и до невъзможност да се съобразява политиката на социално подпомагане с приетата нова философия. Гарантираният от държавата минимален доход от 40 лв., който същевременно се явява и горна граница за придобиване на права по социално подпомагане, е изключително ниска величина и изкуствено поддържа нисък контингента за подпомагане. Оттук идентифицираните като бедни се разминават тотално с реалните размери на явлението в сферата. Липсват достатъчно точни и прецизни данни за обхвата на домакинствата като обект на социално подпомагане, което е безспорно слабост на самата система, но въпреки това дори и най-оптимистичният вариант, включващ всички общи и целеви помощи, показва, че скритата бедност като правило е приблизително равна на идентифицираната (фиг. 1).

Фиг. 1. Идентифицирана и скрита бедност